

A kadar razpnejo se krila,
njih svila
le delček neba nam objame
pepel pa se z vetrom razveje.
O, ničnost brez meje,
o, beden simbol naše drame!

Srce od željá koprneče,
srce ti ljubeče,
le kaj boš z utrinki strasti —
ko mračna družica temà
zvečer te obda
z vzdihljaji prerane noči?

Zaman si želim v globočine
legend in davnine,
kjer večna mladost vre na dnu.
Na poti skoz čas, ki v njem tavam,
brez konca srečavam
le veter in malo prahu.

PTIČI ZORE

Max Rouquette

Ptiči zore stresajo
molč jutranje rose
in prvi sršen leti
proti bog si ga vedi kateremu
zlatemu cvetu.
Zbran kot Modri
ki je prispel iz mračne preteklosti
lovec naplavljen na dnu
molka ničnosti
kot kamen na dnu vode
kot zvezda v vetru
na ploščadi preže
nabira med časa.
Kri bije v tvojih žilah
temna reka, o gosta reka,

tvoja čudna toplota bedi
ob mrtvem in svežem svetu.
O sladka roža bivanja
ko se vase zazrti svet
pomiri in obmolkne
okoli tvoje misli,

Opojni vonj, ki puhti
iz preže na merjasca.

TOŽBA STAREGA HUGENOTA

Charles Camproux

Ampak zakaj so požgali mi hišo,
ampak zakaj so živino pobili,
tvoji nebeški smo volji sledili,
Bog vsemogočni, pa zažgali so hišo.

Le počemu so prišli, o moj Bog,
v naše doline s svojo vojno roko,
nič okrutnosti nam ni treba bilo,
da bi srečno živeli, moj Bog.

Nikomur nisem hudega storil nikdar,
za vse slednji kal iz zemlje vrvi,
nikoli nisem verjel v laži,
prepira nisem z nikomer iskal nikdar.

Ob zorah sem gledal sonca luč,
ki tvojo je hvalo pelo, naš Bog,
in ko mrak zagrnil je dom in log,
vselej nam Ti si bil sonca luč.

Dih samo tvoj je plul nad gorami,
pod kostanji pa bistre vode,
ki z Barre strmin za nas hite,
tvoj svobodni dih nad gorami.